

Anvendelse af Rangtitel til Embedsmænd. Dermed sigtes ikke til Andet end til, at det, efter hvad der paastaas, er blevet en Slags Skik, at Embedsmænd tituleres af deres Undergivne, og maaske tituleres af deres Undergivne for god Tones Skyld, naar de ikke ville betragtes som uhøflige, med den Rangs Titel, som den Rangklasse har, hvortil de høre. For at give et Exempel bliver altsaa den Embedsmand, som er i anden Klasse, tituleret med Statsraad eller Geheimeetatstraad (En Stemme: Det er Konferentsraad i anden Klasse). Er det Konferentsraad? Ja, Himlen maa vide, hvad det er, men saadan Noget er det. Det er naturligvis en Skik, der er i Strid med den Lovgivningsbestemmelse, ifølge hvilken Embedsmænd ikke maa faae anden Titel end Embedstitelen, naar det ikke er en Hofstitel, altsaa er det en Ufisk. Jeg tvivler ikke om, at denne Ufisk ikke billiges fra Ministeriets Side, men Udvalget har ment at maatte gjøre opmærksom paa dette Forhold, for at det kan blive yderligere indskræppet, at noget Saadant ikke maa finde Sted.

Berg: Jeg har tilladt mig at opstille tvende Vædringsforslag til dette Ufknit, et under Nr. 4 til § 4 og et under Nr. 5 til § 5. Det første Vædringsforslag gaar ud paa, at Halvdelen af Statskatten, baade Gammelfkat og Landstat, Vigningskat og Bygningsafgift, refunderes de Kommuner, hvor de Eiendomme ere beliggende, hvorfra Staten hidrører, ialt til et Beløb af 4,787,950 Kr., hvilke ville tilfalde Landkommunerne med 3,701,250 Kr., Kjøbstadkommunerne udenfor Kjøbenhavn med 498,400 Kr. og Kjøbenhavn med 588,300 Kr. Jeg tillod mig at fremsætte det samme Forslag i Fjor. Det blev afstemt her og vandt kun meget faa Stemmer for sig, og da jeg staa ene overfor Flertallet og Ministeren, har jeg heller ikke videre Haab i Dag. Naar jeg desuagtet har optaget det til en Forhandling, er det, fordi jeg finder den for Vædringsforslaget til Grund liggende Tanke overmaade heldig. Det er Dem bekendt, at vi i en lang Række have indbetalt i direkte og indirekte Skatter et langt større Beløb, end fornødent var til en anstændig Stats-husholdning, og ærede Medlemmer turde vel ogsaa være enige med mig deri, at den sundeste og for Befolkningen gavnligste Stats-husholdning er den, der gaar ud paa ikke at opkræve flere Skatter af Landets Beboere, end der er nødvendigt til det løbende Statsbehov, selv om man vil kræve nogen aarlig Formuefremgang, i alt Fald i Form af Nedgang af den staaende Gjæld, for i de

ordinære gode Tider at kunne være forberedt paa ekstraordinære Tilfælde. Naar dette er saa, have Skatteborgerne i Virkeligheden et betydeligt Tilgodehavende i Statskassen, fordi de i en Række have udredet Mere, end de efter en sund Statsforvaltning burde. Der er endnu tilbage i Statskassen — i Reservecfond og Kassebeholdning — omtrent 54 Millioner Kroner af disse for meget indkrævede Statskatter. Tiderne ere ikke gode, og en Refundering af en Del af dette Beløb kunde haardt bruges, saa meget mere som Kommunekatterne saavel til de snævre Kommuner som til Amtskommunerne ere stegne væsentlig i det samme Tidrum. En Lettelse for Skatteborgerne kunde jo ske ved en Reform af Skattelovene, ifølge hvilken Skatterne bleve nedsatte eller heldig omregulerede. Men jeg skjønner ikke — og jeg tager desværre næppe fejl deri — at der er nogen Ufsigt til en saadan Skatteregulering i Retning af Nedsættelser. Derfor har jeg troet, at naar man ikke paa anden Maade kan faae de organisatoriske Skattelove forandrede, kunde man bedst komme til at lette Byrderne i Almindelighed ved den af mig her foreslaaede Wei, nemlig ved at refundere Halvdelen af Skatterne til Kommunekasserne. Det er nemlig ikke tilbage til de paagjældende Skatteydere, dem, der yde de direkte Skatter, Beløbet gaar, og det vilde efter min Mening heller ikke være retfærdigt. Thi de direkte Skatter ere kun en ringe Del, imellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{6}$ af det hele Skatteindtægtsbeløb, den langt større Del udredes af Alle, selv om de ikke ere Bygninger og Jorder, hvoraf de svare direkte Stat. Naar derfor de direkte Skatteydere, for at kalde dem saaledes, skulde have hele Lettelsen, vilde hele den øvrige Befolkning komme til at lide derunder, men gaa de tilbage til Kommunekassen, faae alle Skatteyderne Gavn deraf, og saaledes vilde ogsaa Andre, der ikke i videre Forstand ere Skatteydere i Kommunen, faae Gavn deraf ved den større Beredvillighed, der ved denne Lettelse vilde opstaa hos Kommunernes Styrelse til at fremme Kommunernes Tav og i Retninger, der ere af særlig Interesse for de smaa Skatteydere, de Ubemidlede. Et saadant Forslag skulde, forsaavidt det vedtoges, kun gjælde for et Aar. Jeg har ikke tænkt mig, at det skulde være en staaende Regel; men at der kun skulde gribes til en saadan Udvei i Tilfælde, hvor man ikke paa anden Maade kunde naae, hvad man tilsigter, nemlig ved en Reduktion af Skattelovene eller de andre Skatter. Det skulde heller ikke være en staaende Regel, at det just skulde være Halvdelen, det kunde efter Omstændighederne være Mere